

La tupinada no és democràcia.

Frau en el Referèndum d'Escòcia, el «com» i el «perquè».

Us oferim un reportatge de Joe Quinn i Niall Bradley que mostra les greus irregularitats provocades en el referèndum per la independència Escòcia del 18 de setembre del 2014 tendents a falsejar el resultat a favor de la continuïtat d'aquesta nació dins el Regne Unit. Aquestes dades no han estat prou difoses pels mitjans anomenats d'informació dins la nació catalana i l'Estat espanyol.

Des del Centre d'Estudis Joan Bardina, no podem passar per alt aquesta realitat en un moment en que es planteja una convocatòria similar que afecta el Principat de Catalunya del Sud i la Vall d'Aran d'Occitània respecte la seva pertinença o no a l'Estat espanyol.

Recordem que el dret de lliure determinació dels pobles està formalment reconegut per tractats internacionals signats pel mateix Estat espanyol i també pel Regne Unit. Aquesta norma legal es situa, per tant, per damunt de la Constitució espanyola del 1978 i la Constitució britànica. Una legalitat internacional suprema que obliga als estats signataris a respectar la voluntat de les nacions que lliurement vulguin determinar-se, malgrat sigui sovint ignorada per la justícia i els governs d'aquests mateixos estats.

Equip del Centre d'Estudis Joan Bardina.
Dimarts, 27 de desembre del 2016.

Sott. Divendres, 26 setembre del 2014.

Frau en el Referèndum d'Escòcia, el «com» i el «perquè»

Joe Quinn & Niall Bradley. Sott.net

Divendres, setembre 26, 2014, 22h27', UTC.

«Mantinguin la calma i, si us plau, no marxin. No hem acabat amb vostès encara, necessitem el vostre petroli, els vostres diners, el vostre país per als nostres míssils, els vostres fills per a les nostres guerres».

La [petició de l'organització change.org exigint una repetició del referèndum escocès](#), i «que sigui fet el recompte per grups internacionals imparcials», ha arribat a **93.000 signatures** com a resultat per la reacció incrèdula davant l'altament dubtós referèndum. Fins i tot Ron Paul [va expressar un extrem escepticisme](#) sobre el resultat. Els mitjans de comunicació britànics, per la seva banda, tenen bastant diversió fotent-se del vídeo viral sobre l'activitat sospitosa del recompte de vots d'Escòcia, rient-se del fet que els únics observadors internacionals que informen alguna cosa sobre la forma en què es va dur a terme el referèndum van ser els observadors *russos*, i desestimen als escocesos que demanen recomptes i nous referèndums titllant-los d'«amargats» i acusant-los de basar-se en «teories conspiratives».

Però, ¿són aquests 93.000 (la majoria) ciutadans d'Escòcia, i els milers d'usuaris de Facebook que exigeixen una investigació, només mals perdedors enganyats?

Si ens fixem en el sistema de votació britànic en general, vam trobar un gairebé brillant [informe de 2008 del Consell Europeu de control dels drets humans](#) assenyalant que les **reformes a les normes de votació per correu introduïdes pels laboristes van fer el frau electoral a Gran Bretanya «infantilment simple»**. **El sistema de votació britànic està ara obert al frau i el sistema «fa que sigui extremadament fàcil afegir noms falsos a les llistes de votants», va assenyalar l'informe.**

Però per concloure específicament que el referèndum escocès va ser probablement arreglat cap a un vot pel «No» per la intel·ligència «britànica», hem d'aportar proves suficients que les elits britàniques tenen les «qualitats» de caràcter necessari, el motiu i la història operativa per emprendre aquest tipus de delictes greus. També cal proporcionar un motiu raonable per creure que les enquestes d'opinió que el govern i els mitjans de comunicació britànics, que en general van predir una majoria al vot «No» en el període previ al referèndum, eren falses, que la majoria d'els escocesos pretenien votar pel «Sí», i que el frau en la votació va ser, per tant, necessari. El més important, hem de presentar un escenari plausible, recolzat per l'evidència, que agents britànics van tenir l'oportunitat de cometre el més antidemocràtic dels crims.

El caràcter i la història operativa de l'«elit».

Quan ens referim a la «elit britànica» ens referim a individus de «nacionalitat» predominantment anglesa, però també escocesa, gal·lesa i irlandesa, que no obstant això s'abstenen de tals sobrenoms nacionalistes i en lloc d'això es veuen a si mateixos com la classe política i social imperant del que ells anomenen les «Illes Britàniques». Com comissaris autoproclamats d'aquesta entitat política, assumeixen la màxima autoritat sobre la totalitat de la seva massa de terra (inclosa Irlanda) i la població i, de fet, tracten d'ampliar el seu poder i riquesa a través d'aquestes, i de la mateixa manera a la major part de la resta del món com els sigui possible.

En general són amorals, creient-se estar per sobre, tant de l'Estat de dret com de les convencions ingènues de la moralitat, subscrietes per la majoria de les persones «ordinàries». Tenen un auto-imposat «deure» de «regir» el món i ho fan amb la crueltat característica del psicòpata, encara

que molts d'ells poden no ser psicòpates clínics (és a dir, genètics) sinó simplement profundament infectats des de molt joves pels valors psicopàtics que defineixen el seu entorn familiar, social i polític. Per tant, no hi ha diferència.

Els individus dels que parlem són els criminals de guerra que ens han portat:

- La invasió fonamentalment il·legal i immoral de l'Iraq el 2003, basada en un enfilall de mentides transparents i donant com a resultat la massacre de 1,5 milions d'iraquians;
- L'igualment il·legal bombardeig per part de l'OTAN a Líbia el 2011 que va matar més de 40.000 civils libis, també basat en la mentida que Gaddafi estava «bombardejant al seu propi poble»;
- Els actuals intents per destruir la societat siriana que han resultat de la mort d'almenys 200.000 civils sirians, justificats, un cop més, per la mentida escandalosa que Assad «gaseja al seu propi poble».

Són els supervisors de l'«austeritat» per a les masses, els que van canalitzar milers de milions en fons dels contribuent per «rescatar» grans banquers corruptes i que després van exigir escandalosament que el dèficit causat pel saqueig dels banquers ha de ser cobert pel poble, i que la seva insaciable cobdícia ha de ser equilibrada pel patiment de les masses en forma de reducció de la cobertura d'assistència social, de les pensions i de les retallades en educació de tercer nivell.

Que aquesta elit britànica no tingui la democràcia i la voluntat del poble en alta estima tampoc és cap secret. Per a un exemple pertinent entre molts, quan el democràticament elegit Primer Ministre de l'Iran, Mohammed Mossadegh, va decidir reprendre el control del petroli iranià de la British Petroleum el 1953, l'elit britànica, mitjançant l'intel·ligència britànica, es va posar immediatament a treballar: el van enderrocar i van instal·lar una sèrie de primers ministres titelles educats sota Occident, el igualment titella, Shah Mohammad Reza Pahlavi, qui va emprar l'odiada policia secreta Savak per [atemorir a la població iraniana \(amb l'ajuda de la CIA i el MI6\) pels següents 25 anys.](#)

Així que, si les elits britàniques es van preparar per recórrer mig món per protegir els seus interessos petrolers organitzant un cop d'Estat a l'Iran, amb l'establiment d'un dictador, quina podem presumir que seria la seva actitud davant l'amenaça de la pèrdua del «petroli» britànic en el seu propi «pati del darrera», és a dir, a Escòcia?

Com en el passat.

La inserció de grans quantitats de paperetes falses a les eleccions nacionals i referèndums, aparentment, passa molt regularment. Al maig de l'any passat, [van confiscar desenes de milers de paperetes falses durant les eleccions al Pakistan](#). Un **camió carregat de 100.000 paperetes no oficials** va ser detingut a Nigèria durant les [eleccions presidencials de 2011](#). Els investigadors van trobar posteriorment un altre **milió de paperetes falses**. Al juny d'aquest any, **més camions amb paperetes falses** van ser [detinguts durant les eleccions a Nigèria](#). A l'abril d'aquest any, es van realitzar 82 denúncies [durant les eleccions presidencials afganeses](#), de les quals algunes es relacionaven amb: «**centenars d'urnes amb contingut fraudulent**, observadors electorals que van ser impeditos a fer la seva feina, la interferència en les enquestes per part de funcionaris del govern i la manca de coneixement per part dels treballadors de la comissió electoral».

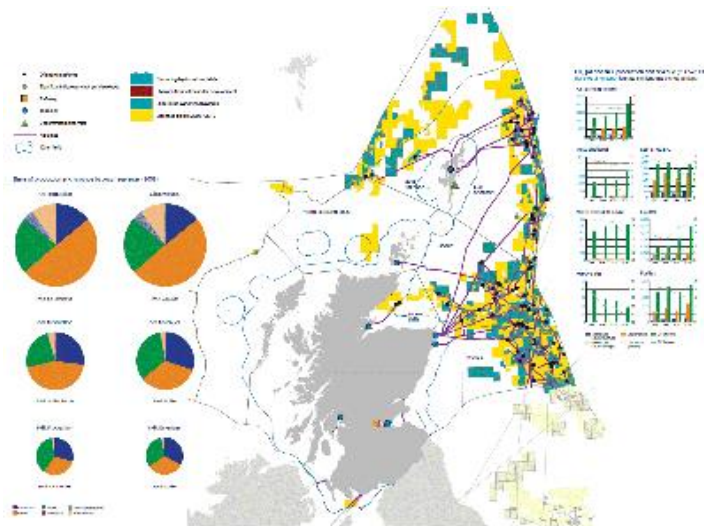
La impressió massiva de paperetes falses també es va produir a [Ucraïna el 2010](#). Al maig de l'any passat, a les [eleccions búlgares](#), **350.000 paperetes falses** van ser confiscades a una impremta pertanyent a un regidor. Al març d'aquest any, ens vam assabentar que [a Romania](#), el vice-primer ministre, Liviu Dragnea, va defraudar un referèndum **elevant el nombre de participació ciutadana a més del 60% de la població** el llindar necessari perquè el vot sigui vàlid. Ell va ser acusat de **coordinar un sistema que implica a altres 74 persones, executius locals del partit i activistes, així com als caps dels centres de votació locals**.

«Oh, però aquests són països endarrerits; mai passaria aquí, al món civilitzat!». ¿Podem estar tan segurs d'això? Després d'una sorprenent victòria del candidat del Partit Laborista del Regne Unit a la circumscripció escocesa de Glenrothes a les eleccions del 2008, el resultat va ser impugnat pel candidat perdedor del Partit Nacional Escocès. Després de repetits esforços d'accedir al registre de votació que detalla exactament qui havia votat per qui, **el demandant va ser informat que els mateixos «[haviem desaparegut](#)»**. Altres van assenyalar un molt sospitós augment de [quatre vegades en el nombre de vots per correu per al districte electoral](#).

Motivació.

Escòcia és el major productor de petroli de la Unió Europea, representant el 36 per cent de la producció total de petroli i gas natural d'Europa en 2010. Mentre que les empreses privades que es beneficien de la riquesa petrolera d'Escòcia han minimitzat consistentment l'extensió dels recursos d'hidrocarburs que romanen a Escòcia, el butlletí d'anàlisi de petroli i gas del govern escocès de març de 2013 va estimar que queden uns [1,5 bilions de lliures en valor a l'engròs](#) de petroli i gas al mar del Nord. Amb els nous jaciments de petroli [que són descoberts regularment](#), aquesta és probablement una xifra molt conservadora.

Londres no podia permetre's el luxe de perdre el control d'enormes recursos de petroli i gas a Escòcia.

Mentre que Noruega, un país que va descobrir i va nacionalitzar els hidrocarburs en el seu sector de la Mar del Nord al voltant de la mateixa època que el Regne Unit, ha posat [893 mil milions de dòlars](#) com a reserva per a temps difícils (el fons sobirà més gran del món), la City de Londres [ha estat malgastant la riquesa del petroli i gas d'Escòcia](#).

Si el Regne Unit perd aquesta única font d'ingressos del petroli, la seva economia restant estaria en [encara més] perill [del que ja està].

La constitució de garanties de les reserves de petroli per si sola ofereix una enorme quantitat de múscul financer del qual la ciutat de Londres en cas contrari no tindria. Atenent del molt que el Regne Unit ha patit econòmicament després de la caiguda de 2008, està clar que la Corona no podria capejar un altre revés com l'independència d'Escòcia.

La ciutat de Londres és el major saló d'apostes del món.

Aquesta és una de les principals raons de la desil·lusió escocesa amb el domini britànic. Els britànics aposten amb qualsevol cosa a la vista, i amb qualsevol cosa al seu abast. Els escocesos es van tornar literalment malalts i cansats pel fet de ser utilitzats com una fitxa en el sempre bulliciós casino de la Ciutat de Londres. **El nivell de vida a Escòcia mai ha estat tan baix com en l'actualitat**, i les persones –riques i pobres– ara saben que Londres ha pres liberalment a Escòcia per tal d'apuntalar una il·lusió de la supremacia britànica que es dissol en un dia.

El futur d'Escòcia està sent robat, perquè la ciutat de Londres pugui mantenir (i) l'aparença de solvència, (ii) la continuïtat de l'habilitat de la banca, i (iii) una forta presència comercial a tot el món.

Vist que la ciutat de Londres ha manejat el seu negoci com el casino més gran de tots els temps, ara s'ha quedat sense diner fàcil, sense actius disponibles i sense la liquiditat necessària per mantenir les taules de joc en funcionament. Aquests banquers britànics no tenen ni tan sols l'or als seus magatzems que s'ha dipositat com a garantia, o com seguretat de les diferents nacions a les quals pertanyen. Aquest fet profundament pertorbador en si mateix representa una enorme quantitat de deutes de joc que van sortir malament del Regne Unit. Els habitants d'Escòcia ho saben i no deixaran que sigui malbaratada la seva riquesa per la City, que ha de ser un membre de per vida dels *jugadors anònims*.

Per tirar sal a les ferides d'Escòcia, un d'aquests jugadors unionistes empedreïts sembla haver estat alertat sobre el vot manegat del «No», que va utilitzar per [cometre tràfic d'informació privilegiada](#). Deixant de banda aquesta excepció elitista, les estadístiques d'apostes han [estat històricament un bon indicador](#) de les tendències pel que fa a quina forma una elecció o referèndum es desenvoluparia. De fet, és ben sabut entre els apostadors que les apostes a les xifres a les Eleccions Generals ofereixen molt millors prediccions que les enquestes d'opinió. Els candidats a les eleccions en si, venen als mercats d'apostes polítiques com una guia en les seves possibilitats d'èxit electoral. Un [nombre rècord de persones a Escòcia va fer apostes en aquest referèndum](#) i un total **del 70 per cent de les apostes a Escòcia van ser posades al vot pel «Sí» a la independència**. Els escocesos «posen els seus diners on està la seva boca» perquè confiaven, per molt bones raons, d'una tendència forta al Sí. **Aquestes dades no són fàcils de rebutjar i és l'indicador més fort d'una gran majoria de gent pel Sí.**

Una notable excepció a aquesta tendència va ser Betfair, la major empresa d'apostes en línia al Regne Unit i la més gran en l'intercanvi d'apostes en el món, que estava tan segura d'un «No» en el referèndum que [va pagar per les apostes al No, dos dies abans de la votació](#). Betfair, curiosament, és propietat d'Andrew Negre, **nét del diputat conservador Sir Cyril Negre**, i la seva Junta Directiva està dirigida pel conservador acèrrim [Gerald Corbett](#), que ha presidit algunes de les majors corporacions britàniques i irlandeses, i va supervisar la desastrosa privatització dels ferrocarrils del Regne Unit a la dècada de 1990, i és un alumne de la mateixa Boston Consulting Group, on Benjamin Netanyahu i Mitt Romney van ser companys a la dècada de 1970. El pagament anticipat de Betfair al No va ser, per tant, el més probablement, un intent del *establishment* britànic per encebar al públic cap a un vot al «No», principalment a través de les enquestes d'opinió fraudulentament (veure més a baix).

L'amenaça d'una Escòcia independent era també una amenaça directa per a la resta del «Regne Unit» perquè hauria donat un exemple secessionista reeixit a Gal·les, Irlanda del Nord i fins i tot a Cornwall, i per als moviments independentistes arreu del món, el que podria posar en perill la «seguretat» de la «Comunitat britànica de Nacions», que no és més que un terme eufemístic per a l'imperi informal de Gran Bretanya. Per tant, una Escòcia independent predeïa l'eventual destrucció de tot allò que els membres del vell club imperialista anglès aprecien, tant financera i ideològicament, sent la seva ideologia fonamentalment elitista i racista, i les seves finances, com a regla general, pertanyents a uns altres. En definitiva, una Escòcia independent era potencialment (i és) absolutament una amenaça seriosa per a la «seguretat nacional» d'aquestes persones. «La seguretat nacional», és a dir, sempre i a tot arreu, signifiquen els interessos de l'elit minoritària.

Enquestes d'opinió i la realitat sobre el terreny.

Com és habitual en el cas d'una votació pública important, es van dur a terme moltes enquestes d'opinió a les setmanes prèvies al referèndum. La majoria d'elles van ser realitzades per organitzacions governamentals britàniques com «YouGov» i els sospitosos habituals de la premsa dels mitjans britànics. Gairebé totes aquestes enquestes, des del principi, van tenir el vot del «No» al capdavant, el que contrasta fortament amb l'evidència als carrers, mitjans de comunicació social i l'antic sentit comú. A més, qualsevol persona que posa molta fe en les enquestes públiques, òbviament, no sap [sobre l'afició de la Intel·ligència Britànica per manipular els resultats d'enquestes en línia](#), entre d'altres coses.

Com hem assenyalat anteriorment, la idea que el poble escocès, tradicionalment i intensament independent, hauria votat en contra de la possibilitat de tenir el seu propi país, el seu propi govern, el control dels seus propis recursos i, en teoria, una millora significativa en el seu nivell de vida, és tan profundament contradictòria que pertorba la ment. Fins i tot els resultats dels districtes del consell que van mostrar majories a favor de la independència no tenen sentit. Abans que algú posi petits problemes sobre aquestes «generalitzacions», aquest punt de vista generalment

acceptat del poble escocès va néixer als carrers d'Escòcia, [on les majors concentracions en el darrer parell d'anys](#) han estat organitzades pel campament del Sí.

Twitter [va revelar](#) que s'havien produït 1,5 milions de tweets donant suport a la independència des del primer debat televisat del 05 d'agost, **tres cops el nombre que va recolzar la campanya del «No»**. ¿Això simplement vol dir que el campament del «No» no va utilitzar els mitjans de comunicació social tant com el campament del «Sí», o que tenien una preponderància de votants més grans que eren «naturalment» desconfiats de la independència? Certament, els mitjans de comunicació britànics i el govern van buscar [espantar els pensionistes d'Escòcia](#) amb la creença que [les seves pensions estarien en perill](#) en una Escòcia independent, però aquesta afirmació va ser refutada directament per ni més ni menys que el ministre britànic de l'Estat de Pensions, Steve Webb, que [va afirmar](#) que les pensions d'Escòcia estarien segures, independentment del resultat.

Com veurem, com no es van realitzar enquestes a peu d'urna, mai sabrem com els escocesos grans, o qualsevol altre grup demogràfic escocès, tenien previst votar, però el que sí sabem és que, en una Escòcia independent, no només els escocesos jubilats, sinó també tots els escocesos, [veurien un augment dels seus nivells de vida de múltiples formes](#).

Les expectatives eren altes, el que va fer que Clackmannanshire, el primer col·legi en anunciar els seus resultats, apuntés a un fort vot al «Sí». Un periodista del Financial Times [observant l'es-cena del pre-referèndum va dir](#):

«Estàvem en una nova finca privada a la vessant –un terreny no obvi–. Els resultats van ser sorprenents. No hi havia necessitat d'escoltar d'amagat: els gestos i somriures van explicar la seva pròpia història. **La divisió va ser d'almenys 2 a 1 a favor de la independència.**

El comtat Wee és vist com un microcosmos d'Escòcia.

Els senyals sonaven per tot arreu, des dels còmodes suburbis fins les tristes habitatges de protecció oficial: **He d'haver vist 300 cartells del Si contra només un petit adhesiu «Vote No»,**

col·locat de forma anònima en un fanal i mig ratllat. Això pot ser enganyós: les majories silencioses no proclamen les seves opinions. Però hom està començant a pensar que el silenci dels votants del No, no és un signe de fortaleza.

I no obstant això, se'ns demana creure que aquesta comunitat va votar el 54% No i 46% Sí. Referent a això, Clackmannanshire realment és un microcosmos de com el referèndum escocès va resultar. Que el primer resultat del col·legi tan descaradament desafia el sentit comú pot tenir alguna cosa a veure amb el fet que **la seu oficial del comtat –i Cap Executiva del Consell de Clackmannanshire– Elaine McPherson, qui viu a Cheshire, Anglaterra, està implicada en negocis tèrbols amb el soci de negocis d'un sol cop, Sir Philip Green, famós magnat britànic i acèrrim sionista per a l'Imperi i l'Austeritat.**

Fins i tot els mitjans de l'*establishment* britànic [van haver de fingir sorpresa a la nit de la votació quan diversos districtes d'Escòcia que se suposava eren segurs per al vot pel «Sí» van ser decantats cap al campament del vot pel «No»](#). Per tenir una idea de què tan contra-intuïtius van ser els resultats, considerem aquesta anàlisi post-votació d'un informe de *Telegraph UK*:

«A les 1.30 del matí la primera de les 32 autoritats locals d'Escòcia van anunciar el seu resultat i van establir el to per a la nit anunciant una **sorprenent majoria per al vot pel «No» a una zona on els separatistes havien predit una victòria [...]**».

Els nacionalistes van rebre una altra sorpresa desagradable quan les illes occidentals, **que estan representades pels polítics del SNP a Westminster i Holyrood, van votar pel No.**

Els separatistes després van perdre en altres dues zones que consideraven assegurades, Inverclyde i Renfrewshire, **aquesta darrera provocant un shock particular**. Després de perdre a les sis primeres àrees del consell, una victòria del Sí semblava ser una perspectiva remota.

Una mica abans de les 4 del matí els nacionalistes van guanyar a Dundee, **de la qual es diu que és la ciutat més pro-independentista a Escòcia, per un marge de 57 per cent al 43 per cent [...]**.

Els nacionalistes havien xifrat les seves esperances de victòria a la mobilització de la classe treballadora escocesa, especialment a Dundee i Glasgow, **realitzant campanyes enormes per encoratjar la inscripció de votants. Però la participació a les dues ciutats, només el 79 i el 75 per cent respectivament, va ser molt més baixa que la mitjana nacional d'al voltant del 85 per cent [...]**.

Els separatistes van ser aixafats a Stirling –una banca en poder de l'SNP al Parlament d'Escòcia– per un 60 per cent contra un 40 per cent [...].

Després va ser Falkirk qui va rebutjar la independència per un marge del 53 per cent contra un 47 per cent, **tot i tenir als Membres del Parlament Escocès del SNP i de ser la base de Dennis Canavan, el president oficial del vot pel Sí a Escòcia.**

En un altre resultat desastrós per als nacionalistes, **Angus va rebutjar la independència per un 56 per cent contra un 44 per cent tot i tenir un diputat SNP i Membre del Parlament Escocès [...]** ».

«Aberdeen –una altra ciutat dominada pel SNP en Holyrood– també va rebutjar la separació per un 59 per cent contra un 41 per cent. [...]

Els nacionalistes **van patir un altre revés important després de perdre** a Perth i en Kinross per un 60 per cent contra un 40 per cent, **tot i que estaven representats per un diputat SNP i**

en Holyrood per dos dels ministres més veterans del Sr. Salmond, John Swinney i Roseanna Cunningham [...]».

La nit havia començat amb una nota optimista per a la campanya *Junts és Millor* quan **una enquesta de YouGov a The Guardian mostrava un vuit per cent d'avantatge –el 54 per cent contra el 46 per cent–** que va ser publicada a les 22:30 hores.

Prop de la mateixa hora, **Liam Fox, l'exsecretari de Defensa, va predir que la votació estaria dividida entre un 55 contra un 45 per cent** en favor que Escòcia es mantingui unida a la resta del Regne Unit. **Això coincideix amb les prediccions de Downing Street».**

Fins i tot la pròpia circumscripció del Primer Ministre d'Escòcia, Alex Salmond, d'Aberdeenshire East, **on va ser triat per al Parlament d'Escòcia en 2011 com a líder del Partit Nacional Escocès (SNP), va produir un vot pel «No».**

Curiosament, el Liam Fox esmentat anteriorment és el Liam Fox que va ser obligat a dimitir després de [ser exposat com una eina del Mossad per intrigues a l'interior del gabinet britànic](#).

Així que, per dir-ho sense embuts, la idea que un nombre considerable de votants de l'SNP i altres nacionalistes escocesos poguessin haver votat en contra de la independència és similar a suggerir que els partidaris del principal partit unionista d'Irlanda del Nord (i la resta dels unionistes d'Irlanda del Nord) **votarien per una Irlanda unida, separada del seu estimat Regne Unit en un referèndum sobre aquesta qüestió**. En poques paraules, és tan improbable com per forçar la seva credibilitat.

Què? ¿No hi van haver enquestes a peu d'urna?.

Les enquestes a peu d'urna són enquestes realitzades en els col·legis electorals, en què es pregunta aleatòriament als votants a qui van votar. Qualsevol que hagi observat eleccions del Regne Unit sap que els resultats de les enquestes a peu d'urna són les primeres coses que s'anuncien en les notícies de la nit després que els col·legis electorals tanquen a les 22:00. Excepte que, al tancament del referèndum escocès, això no va succeir –**no hi va haver enquestes a peu d'urna**–. Com James Ball [va explicar](#) el dia anterior del recompte:

Les enquestes a peu d'urna són la millor font de dades relacionades amb la votació que podem tenir a les nostres mans. Estan recollides per un gran nombre d'enquestadors posicionats a la sortida dels llocs de votació, que pregunten desenes de milers de persones com van votar.

Les campanyes estan molt familiaritzades amb l'argument en contra de les enquestes a peu d'urna que no els agraden. **Les enquestes a peu d'urna per a les eleccions generals de 2010 van ser**

molt precises pel que fa als resultats finals, però no van estar d'acord amb les enquestes preelectorals.

Òbviament, en el context d'unes eleccions fraudulentament, les enquestes a peu d'urna genuïnes haurien causat un problema greu quan difereixin enormement de, tant les enquestes d'opinió prèvies al referèndum com del resultat «oficial», i tractar de manipular les enquestes a peu d'urna potser seria ja un esforç molt extens. Així que es va demanar als principals mitjans de comunicació, com la BBC, que trenquessin amb la tradició i que s'abstinguessin de dur a terme enquestes a peu d'urna. Amb aquesta característica de votació convencional fora del camí, veurem com es va realitzar la votació.

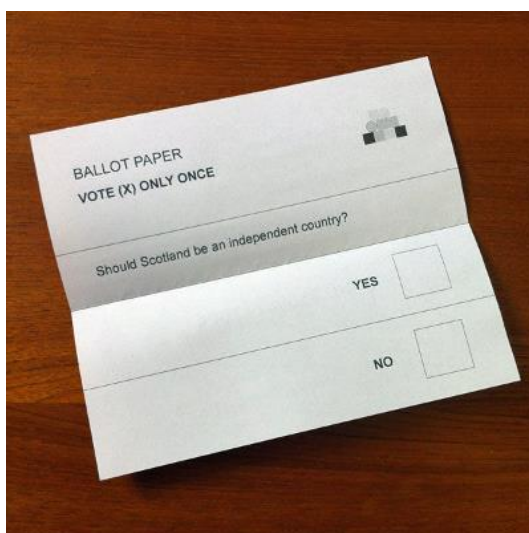
Múltiples irregularitats en la votació.

Des de la votació, als escocesos se'ls ha dit que la Llei de Referèndum d'Escòcia del 2013 no permet un recompte nacional i que només els recomptes locals estan permesos, si és que les autoritats s'han assegurat que hi ha «preocupacions sobre la integritat del procés» en els consells individuals. Maria Pitcaithly OBE (és a dir, un adjudicatària pel govern de Westminster de la «Excel·lentíssima Ordre de l'Imperi Britànic») és el Cap de comptatge oficial (CCO) i Coordinadora del Consell d'Administració Electoral per a Escòcia. En resposta a les desenes de milers d'escocesos clamant contra les irregularitats sobre el referèndum, [va anunciar el dilluns 22 de setembre](#) que ella està:

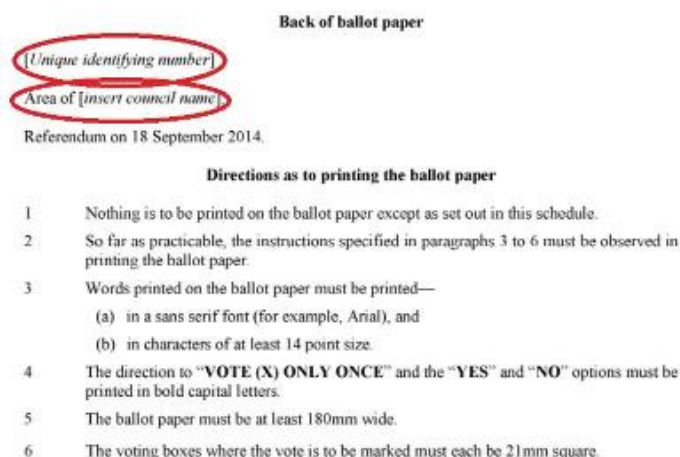
«Satisfeta que tots els recomptes de tota Escòcia es van realitzar correctament i van ser examinats per milers de persones que representen tant a les campanyes del Si per Escòcia i el *Millor Junts*, així com a observadors electorals internacionals, mitjans de comunicació i la policia. Cap d'aquestes persones va aixecar qualsevol queixa durant la verificació, el recompte i les etapes d'adjudicació».

...A excepció dels observadors electorals acreditats i amb experiència russos, [que van informar immediatament](#) que el referèndum havia patit «greus deficiències» i «no va complir les normes internacionals». Però són russos, per la qual cosa no compten. A més, potser la senyora Pitcaithly no és conscient de l'alarmant nombre d'informes dels voluntaris, tant en centres de votació com a centres de comptatge, que han plantejat serioses preocupacions sobre diversos aspectes del procés de votació.

Els votants elegibles (persones de qualsevol nacionalitat residents a Escòcia) no havien de presentar una identificació a les meses electorals. Ells simplement van donar el seu nom, que es compara amb un registre electoral dels votants elegibles. A canvi van rebre la seva papereta de votació, un petit paper blanc amb la pregunta i dues caixes de selecció:

Molts votants [van reportar no haver vist res al revers de la seva papereta de votació](#); no es va incloure un número d'identificació únic. La Llei del referèndum escocès de 2013 estableix clarament que un nombre d'identificació hauria d'haver estat inclòs en el revers de cada papereta individual:

El nombre únic d'identificació a la part posterior de les paperetes, molt probablement un codi de barres, se suposava que anava a ser utilitzat per al recompte del nombre total de les paperetes emeses durant el dia. Aquest nombre es calcula restant el nombre de l'última papereta de votació encara en el llibre al final del dia de la votació des del número de la primera papereta donada al matí. El resultat s'escriu en un full que després s'enregistra a les urnes, que s'envia a la seu de recompte designat per a cada districte.

A més, per llei, la part frontal de cada papereta ha d'incloure una «marca oficial». Aquesta marca oficial forma part del disseny de papereta que el CCO (l'esmentada María Pitcaithly, OBE) proporciona als comptadors oficials, i que s'ha de mantenir en secret per evitar la duplicació fraudulenta de paperetes. El que això significa és que les paperetes de votació, el seu disseny, i, pel que sembla, en alguns casos, la manca de nombre únic d'identificació en la part posterior, era el treball de l'oficina de la CCO. Perquè algú pugui imprimir les seves pròpies paperetes, però, tot el que es necessitava era l'accés al document de disseny de la papereta de votació.

D'acord amb les directrius oficials per als agents de comptatge voluntari («empadronadors») [al lloc de comptabilització local d'East Renfrewshire](#), si el nombre de vots emesos, segons consta en el full adjunt a una urna, no coincidia amb el nombre comptat en el lloc de comptatge, la discrepància senzillament havia de ser anotada i es va autoritzar al fet que aquests vots procedissin a la separació entre Sí i No, i (suposem) que siguin inclosos en el recompte final:

Si els números no coincideixen, es demanarà als empadronadors que recomptin les paperetes de votació. En cas que el nombre total de documents comptabilitzats coincideixi amb el total en el full principal, els documents seran trets de la taula, col·locats a la caixa i traslladats a una zona d'emmagatzematge.

En cas que un altre cop el nombre no coincideixi amb el número en el registre mestre, però sí coincideixi amb el nombre donat pels enquestadors en el primer recompte, els papers seran trets de la taula, es col·locaran a la caixa, i es traslladaran a una àrea d'emmagatzematge.

En cas que el nombre de nou no coincideixi amb el nombre en el full de verificació mestra i sigui diferent al nombre comptat en la primera ocasió, **se'ls demanarà als empadronadores que comptin de nou. Això continuarà fins que els empadronadores comptin el mateix nombre dues vegades. Una vegada que s'hagi assolit el mateix nombre en 2 ocasions**, els documents seran retirats, col·locats a la caixa, i es traslladaran a una àrea d'emmagatzematge.

Un altre aspecte una mica preocupant d'aquests procediments (des d'un punt de vista antifrau) és que quan les urnes van arribar al lloc de comptatge en Renfrewshire, aquestes eren merament comptades i després se les col·locava en un «àrea d'emmagatzematge», mentre que els voluntaris es prenién un descans. Les caixes van ser després recuperades de la zona d'emmagatzematge i la separació entre el «Sí» i «No» va començar. Com ho nota l'emissió de Sky News sobre «vots al Sí a la taula dels vots al No», és possible que, com s'ha suggerit, es tractava de vots que havien estat comptabilitzats inicialment, agrupats en munts de 100, i després van tornar a les caixes, com es va esmentar anteriorment, per després separar-se entre «Sí» i «No».

Un relat molt interessant des de l'interior de la seu de comptatge en Renfrewshire [fou proporcionat per un empadronador, Jim Daly](#):

«M'agradaria oferir la següent observació.

Jo era un empadronador de recompte en el referèndum en nom del Consell de Renfrewshire. El Escrutador era David Martin, Director Executiu del Consell de Renfrewshire.

El recompte de vots es va acabar a les 2.30. El que va passar posteriorment semblava ser un misteri per a mi.

El Sr. Martin i els seus ajudants en vestits semblaven estar agitats. Això consistia a mirar fixament ordinadors portàtils davant els que van ser els responsables de confrontar els resultats i, òbviament, estava intercanviant paraules fortes.

A mesura que el temps passava, el Sr Martin es passejava per la sala amb cert nerviosisme.

Després hi va haver més reunions, al final d'un passadís, fora de la vista de tots.

Allà hi havia una senyora amb un ordinador portàtil que, pel que sembla, era responsable de recollir tots els vots, però alguna cosa no anava bé.

Ella va ser retirada de la vista del públic per un dels ajudants del senyor Martin, només per tornar i desconnectar el seu ordinador portàtil i deixar el passadís amb aquest sota el braç.

El Sr. Martin encara es passejava aparentment incòmode, parlant amb els que semblaven ser ajudants.

A mesura que transcorria el temps des de les 2.30 hores fins a l'hora de la declaració (4.52), hi havia senyals visibles que els responsables no estaven contents amb alguna cosa.

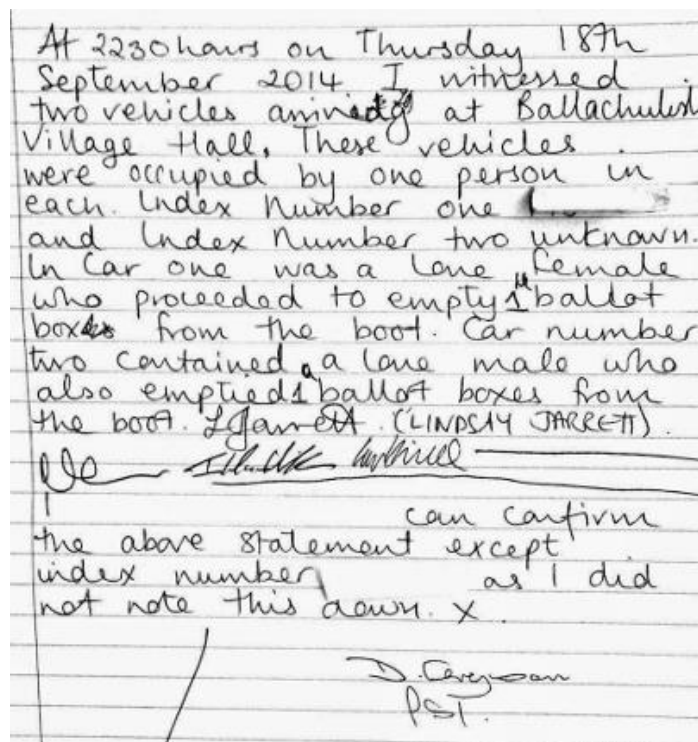
Durant aquest procés hi va haver observadors que miraven tot el que els empadronadors estaven fent, però no el que s'estaven duent a terme amb aquestes dades enregistrades [números] en els ordinadors portàtils.

Des de les 2.30 fins a les 4.52, la raó que van donar del perquè no hi havia encara una declaració va ser [que estàvem] esperant [l'instant] per un espai a la TV...

El transport de les urnes als llocs de recompte.

En qüestió d'hores la policia de Glasgow [va rebre deu informes](#) de persones a qui els van dir als col·legis electorals de tota la ciutat que no podien votar perquè «algú del mateix nom ja havia votat». També es va saber que les targetes de votació es van emetre a [menors d'edat per sota del límit legal de 16](#), les paperetes s'estaven [venent a e-Bay](#), i les urnes no van ser recollides en con-

dicions de seguretat. Testimonis oculars en els llocs de recompte van informar que [van arribar alguns individus](#), sense companyia, amb les caixes de paperetes en els maleters dels seus cotxes.

At 2230 hours on Thursday 18th September 2014. I witnessed two vehicles arriving at Ballachulish Village Hall. These vehicles were occupied by one person in each. Index Number one [redacted] and Index Number two unknown. In Car one was a lone female who proceeded to empty ballot boxes from the boot. Car number two contained a lone male who also emptied ballot boxes from the boot. L. Garrett. (LINDSAY GARRETT)

[Signature]

[Signature] can confirm the above statement except index number [redacted] as I did not note this down. X.

J. Carson
PST.

Un dels signants de la declaració anterior, un agent electoral en una mesa electoral, va donar més antecedents [sobre el que va presenciar](#):

«Ahir a la nit interpel·lem el funcionari responsable en relació amb el transport de les urnes en els cotxes tripulats per una sola persona. La nostra urna no va ser un problema, ja que va anar directament de la sala a la furgoneta amb els nois per portar-la al recompte. Van haver d'esperar fins que tres cotxes personals arribessin amb caixes d'altres àrees. Aquestes caixes van ser conduïdes en cotxes particulars pels seus amos. Aquestes persones eren els que també tenien accés a brides i etiquetes de recanvi. No estem insinuant que qualsevol d'aquestes tres persones hagués manipulat les caixes **però si aquest és el sistema usat a tot el país, tenim un gran problema**. Quan se'ls va preguntar quines eren les regles, el president va respondre:

«Jo no tinc aquest nivell d'informació. Vostè haurà d'esperar fins demà. No importa ara de totes maneres. **Ja és massa tard**».

Naturalment ens va sorprendre la seva actitud i la seva falta de comprensió del procés legal. Vam escriure un comunicat. Disculpes, era fosc. Ella també va fer algunes correccions. Vaig ser testimoni dels tres vehicles, però el nostre grup només va presenciar 2. Per tant, només ens referim a dos. El procés va ser el mateix per al tercer. La vaig sentir preguntar a la dona dins el vehicle,

Estàs sola?

A la qual cosa la persona va respondre:

No, algú m'estava acompanyant, però s'ha anat ara.

La vam veure arribar sense escorta. En segon conductor no se li va fer la pregunta, tot i també estar sol. **¿Perquè preguntar si no és que no sigui el protocol?** Algú està mentint o no està fent les coses correctament. No estic content per res. No són raïm agres. Tan sols fets. **Ens van fer sentir malalts ahir a la nit**».

Paul Birrell de Uphall, West Lothian, va donar aquest informe des del seu centre de votació local:

«Em van demanar oficialment assistir a una de les meves estacions locals com a representant del Sí. Jo hi vaig ser durant tot el dia i la nit. Les coses que vaig veure eren criminals.

[...] Al final de la nit vaig ser testimoni de que les caixes van ser segellades (un tros de cinta amb un número de sèrie a la ranura de la fixació). Un conductor del Consell de West Lothian va arribar pel seu compte en una furgoneta.

Quan li vaig preguntar on estaven els guàrdies, em va mirar com si ell no tingués ni idea del que li estava parlant. Li vaig explicar de què es tractava, el que va fer que ell i alguns dels membres es burlessin i comencessin a fer acudits absurds en la línia de... «Què creus que succeirà?» [...], Bàsicament, tractant d'humiliar-me, així que em vaig fer enrere.

Segons vaig poder entendre, el conductor estava sol i ningú va revisar la seva furgoneta, ni hi va haver cap tipus de mesures de seguretat per assegurar-se que no pogués prendre un desviament o reunir-se amb algú més per canviar les urnes!!! Pippa Plévin i un altre representant també van presenciar això».

¿Urnas segures?

En moltes imatges de les urnes i d'acord amb els informes de molts funcionaris de casella, les urnes van ser segellades amb brides.

Brides per cables del tipus usat per al segellat de les urnes.

Se suposava que aquestes brides devien tenir un número d'identificació en elles. Això era presumiblement un altre nivell de seguretat per evitar que les caixes s'obrissin o fossin reemplaçades per complet. Un cop que van arribar les caixes segellades al lloc de comptatge, la caixa hauria d'haver estat revisada no només pel que fa a mesures de seguretat, sinó que els números de les mateixes també haurien d'haver estat confrontats amb el número registrat en el full dels números que va acompanyar a la caixa. No obstant això, hi ha molts informes dels secretaris de votació als quals se'ls va ser dit que no registressin aquests números de les brides, en un cas almenys, ja que, «hi havia molt poca possibilitat de [revisar-les en el recompte](#)».

La persona que va reportar això estava comprensiblement escèptica sobre aquesta raó oficial de no enregistrar els números, doncs, com ell assenyala, tan difícil és correlacionar el nombre de la brida de cables a la sortida amb el número en arribar al lloc del recompte? Després de tot, el nombre registrat de les paperetes emeses era, en teoria, comprovat amb el número a la casella d'arribada. El que això significa és que, en teoria, les caixes segellades podrien haver estat obertes pel camí a la seu de comptatge i el contingut podria haver estat manipulat, o, la caixa sencera podria haver estat substituïda, amb noves brides (i nou contingut, és clar) sense aixecar moltes sospites.

Vots Postals.

La primera cosa que vostè necessita saber sobre el vot per correu és que qualsevol persona pot enviar el seu vot per correu, fins i tot els que viuen a 5 minuts d'un centre de votació. El govern laborista del criminal de guerra internacional, Tony Blair, va canviar les lleis que regeixen el vot per correu en el 2000. Segons un informe del 2008 del Consell d'Europa:

«El requisit d'una signatura i una data de naixement en la declaració de seguretat i aplicació del vot postal no fa res per evitar el frau electoral per mitjà d'anotacions falses en el cens de votants. Tot votant potencial el que ha de fer és no perdre de vista, i fer coincidir, les firmes falses i dates de naixement dels dos formularis per tal d'introduir-se amb èxit en una votació amb el nom d'un personatge fictici».

«És reconegut que seria necessari un grau considerable de premeditació i organització en nom d'un partit o candidat per canviar el resultat d'una elecció a favor seu per mitjà d'anotacions falses en les llistes de votants. No obstant això, aquesta vulnerabilitat, i per tant l'oportunitat, en gran mesura existeix. Igualment preocupant, el frau electoral comès d'aquesta manera és molt difícil de detectar».

Els problemes amb el sistema es van destacar per un cas judicial relacionat al frau electoral en dues sales a Birmingham a les eleccions locals de 2004. **La sentència va dir que l'evidència davant el tribunal «deshonraria a una república bananera».**

Malgrat aquest informe, no es va fer res per corregir les falles en el sistema. Al març de 2014, el jutge Richard Marvey, que presideix el frau electoral, [va dir](#) que el vot per correu és «molt obert al frau» i ha de ser rebutjat en la seva forma actual i que **el frau electoral era ara una «probabilitat» en algunes parts de Gran Bretanya a causa de l'extensió del vot per correu**. Si bé aquest tipus de vot per correu «sota demanda» havia estat justificat pel govern de Blair com una manera d'impulsar la participació, havia deixat de ser així i, al seu lloc, **exposava al sistema electoral de Gran Bretanya al frau a una «escala industrial»**.

Ell li va dir al programa «File on 4» de Ràdio 4 que en un cas l'any passat, **havia trobat 14 maneres diferents en què el vot per correu va poder ser manipulat**.

Gairebé 790.000 vots per correu s'inclouen en el recompte del referèndum escocès. Aquest va ser el major nombre de vots postals mai registrats per a una elecció o referèndum al Regne Unit. Quants d'ells eren genuïns?

El líder del Partit Conservador Escocès i Unionista, Ruth Davidson, va fer algunes declaracions molt alarmants la nit de vot respecte als vots per correu:

«El 18% dels vots sortiran del recompte dels vots per correu i hem [la campanya «*Better Together*»] tingut gent a cada obertura de les mostres en les últimes setmanes [...] **ens hem quedat molt animats pels resultats d'això [...] a partir dels vots per correu que van ser emesos, el nostre costat hauria tingut un avantatge [...] hi havia gent a la sala a on aquestes urnes eren controlades a mesura que eren obertes i ells han estat prenent dades i els informes han estat positius per a nosaltres**».

Això contravé directament les normes de procediment establertes per la Comissió Electoral d'Escòcia, que establia que els vots postals no podien obrir-se fins que s'afegissin als llocs dels col·legis electorals on hi havia les paperetes el dijous 18 de setembre.

Tot el que estava permès abans d'això era «obrir el sobre «B» de recobriment «B» i enretirar la declaració de vot per correu i el sobre de paper de votació «A», a continuació, comprovar que el nombre del compte de vots per correu en el sobre «B» coincideixi amb el nombre de vots en el sobre de paper «A»» [vegeu «Fase 3», pàgina 33, [La Guia del referèndum per a la independència escocesa per oficials de recompte](#)].

La majoria dels vots per correu van ser retornats [una setmana abans](#) del referèndum, el que va proporcionar a privilegiats com Davidson un accés molt obert a dades d'enquestes fiables, cosa que ella va admetre amb franquesa en la nit del referèndum, i una cosa que [la policia està investigant ara](#):

<https://youtu.be/By3QbFe698c>

La pregunta continua sent, però, quants dels gairebé 790.000 vots per correu va haver d'obrir la «gent» de la campanya «Better Together» per a obtenir la impressió que el seu costat «tenia avantatge»?

Encara més inquietants són les afirmacions que els vots postals primer estaven sent enviats a Anglaterra per ser «escanejats» i que «la seva signatura sigui comprovada» abans que fossin retornats a la circumscripció electoral corresponent a Escòcia:

¿Els vots per correu van ser portats a Anglaterra per alguna raó desconeguda?

Això és molt inusual. Els 790.000 vots per correu no haurien d'haver estat enviats a Anglaterra per cap motiu. La llista dels residents d'Escòcia que s'utilitza per a la comprovació creuada amb els vots per correu està disponible a l'Oficina del Registre General d'Escòcia. Creiem que els funcionaris del consell d'Escòcia són capaços de comparar dues firmes per assegurar-se que són les mateixes. El fet és que els vots per correu havien d'haver arribat directament al consell local corresponent per al seu processament i haurien d'haver estat oberts només després que les enquestes s'haguessin tancat el dia 18. Tot i que el fet que Dawson hagi accedit als vots postals amb setmanes d'anticipació és clarament il·legal, això probablement no va afectar directament el resultat. El presumpte enviament de les paperetes a Anglaterra, per contra, era una excel·lent oportunitat perquè el MI5 les interceptés en una de les seves àrees específiques dins dels centres de distribució del Royal Mail, i les obrís, després tornés a col·locar paperetes amb vots negatius, tornés a segellar-les i enviar-les de tornada a Escòcia. Alternativament, això explicaria per què Ruth Davidson i la seva colla estaven «increïblement encoratjats» pel que van veure en el seu «mostreig» –gairebé cada vot per correu que es va obrir va ser un «No»!–.

Ja hem establert que l'elit britànica i els seus serveis d'intel·ligència tenen tant els trets de caràcter necessaris, com la història operativa i la motivació suficient per veure la idea d'una Escòcia independent amb extrem perjudici i prendre mesures per assegurar-se que mai es concreti. Hem demostrat també per què hi ha raons per no creure en la idea que la majoria dels escocesos tenien previst votar en contra de la independència i mantenir-se dins d'una «unió» dominada per una elit anglesa.

La següent peça del trencaclosques necessària per completar el quadre és la «oportunitat». Per ventura l'MI5 té l'oportunitat de manipular el referèndum escocès i sortir-se amb la seva?

Com ells (probablement) ho van fer.

Escòcia es divideix en 32 àrees del consell de diferents mides i densitat de població. En cada àrea del consell havia múltiples meses electorals per als votants. A Glasgow, per exemple, hi va haver 200 d'aquests centres de votació. A tots els residents a Escòcia que es van inscriure per votar se'ls va enviar una tarja de votació en la qual s'especificava el lloc de votació on ells havien de votar. Com a mínim una setmana abans del dia de la votació, es va saber que [el 97% dels escocesos elegibles s'havia inscrit per votar](#) en el referèndum. Atès que la distribució de les meses electorals es va establir amb diversos mesos d'antelació, **la informació precisa sobre el nombre d'adults que viuen en qualsevol districte de codi postal que es va donar va ser fàcil d'obtenir, ja que era l'accés a la informació sobre el nombre total de vots que seria possible emetre en cada lloc de votació (amb una mica de matemàtiques).**

Les urnes de cada taula de votació tenien un nom i número d'identificació adherides que definia el nombre de taules de votació i la caixa. Depenent de la quantitat de caixes en un col·legi electoral, aquests identificadors eren alfanumèrics o simplement estaven numerades «caixa 1», «caixa 2», etc. Cada àrea del consell tenia una «seu de comptatge», a on era portades les urnes per a l'obertura i el recompte. A les àrees petites de consell, els llocs de recompte eren petits salons comunals; a les principals àrees metropolitanes, els llocs de recompte eren molt més grans. A Glasgow, per exemple, el lloc de comptatge va ser la grandiosa *Emirates Arena*:

Les urnes van ser enviades als centres de votació a través d'Escòcia en els dies anteriors a la votació. Es van utilitzar diversos tipus diferents de caixes. Hi havia caixes de plàstic altes negres, caixes de plàstic blaus més amples, caixes verdes, i algunes altres variacions de les esmentades. Totes eren opaques i les paperetes de votació no eren visibles a l'interior. Les úniques caixes transparents utilitzades van ser per a la recollida i el dipòsit de vots per correu (bé, algunes d'elles). La majoria d'aquestes caixes semblen haver estat segellades amb brides després de la votació que es va tancar a les 22.00h. el dia de la votació, tot i que algunes tenien segells tradicionals sobre elles, mentre que unes altres van ser segellades amb cinta vermella.

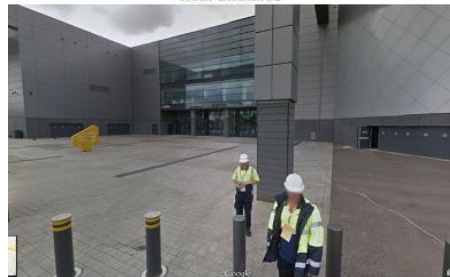
Les caixes semblen haver estat portades des dels centres de votació als llocs de recompte per una varietat de mitjans. Algunes van ser portades per furgonetes de correu, altres van ser portades en autobusos llogats, i fins i tot altres –com es va esmentar anteriorment– van ser portades en vehicles privats. En resum, sembla que no es va utilitzar un conjunt uniforme de materials, ni es va seguir un codi de conducta uniforme, ja sigui a tot el país o fins i tot dins de la mateixa àrea de consell.

Si prenem el centre de comptatge de Glasgow com un exemple, diversos centenars d'urnes de 200 col·legis electorals haurien arribat al centre de comptatge a l'Emirates Arena en una varietat de diferents vehicles de transport, en algun moment poc després de les 10 de la nit quan els col·legis electorals van ser tancats. Potser puguem establir una finestra per a l'arribada d'aquestes caixes d'entre les 22:00 i 23:00 hores.

Si algú volia arreglar el resultat del referèndum, hi havia dues maneres bastant senzilles i segures de fer-ho. La primera hauria estat la de canviar un determinat nombre d'urnes reals per caixes ja preparades (i tirant fortament al «No») en algun punt en la trajectòria de la sortida de les caixes dels centres de votació i la seva arribada a la seu (o seus) de recompte. Recordem el que [van dir els observadors russos](#): **els procediments al centre de comptatge de Edimburg per verificar d'on venien les urnes eren tan laxos que eren incapaços de dir quines caixes venien d'un col·legi electoral i quals d'un altre**. Aquí està una imatge de les dues entrades principals a la Sorra Emirates a Glasgow.

Front Entrance

Rear Entrance

A mesura que arribaven els diversos centenars de caixes en un curt període de temps, els voluntaris eren presents per rebre les caixes i les portaven a dins per ser comptades. És important assenyalar que pocs, si és que algun, dels centenars de persones que van participar en la principal operació logística de transportar, rebre i comptar els vots en un lloc important, com a Glasgow, s'haurien conegut l'un a l'altre. L'oportunitat que caixes ja preparades hagin estat canviades abans de la seva arribada a la seu de comptatge, o fins i tot que hagin estat canviades en la seva arribada per un «receptor», és evident. És igualment probable, o potser més encara, que la commutació de les urnes s'hagi produït en el camí des del centre de votació a la seu de recompte. Recordem de nou els informes sobre la varietat de modes de transport molt diferents que es van utilitzar per lliurar les urnes –des del correu, a persones que van arribar soles en automòbils, i altres persones que van utilitzar autobusos regulars– i el fet que no existia una «seguretat» per acompanyar-los.

La segona, que no exclou a la primera, forma de manipular el vot pel «No», hauria estat el registre d'un gran nombre de noms de votants i adreces falses i l'enviament de centenars de milers de vots negatius per vot postal.

Amb una acurada planificació (incloent l'accés al document utilitzat per imprimir les paperetes, a les urnes de votació –moltes empreses les produeixen–; al registre electoral d'Escòcia, i als veritables resultats de les enquestes que mostren de quina manera els escocesos realment planejaven votar –suggerim, més o menys, un 70% al «Sí»–) un equip d'agents d'intel·ligència sota les ordres dels caps d'intel·ligència britànics, amb una seriosa inversió en mantenir a Escòcia com britànica, podria haver dut a terme aquesta operació. La clau per a això és que el frau hauria estat completat abans que les urnes arribessin als llocs de recompte perquè, a partir de llavors, tot semblés normal i el «resultat oficial» es pogués confirmar.

Els advertiments de Jim & Margot.

Al llarg de la campanya, els oligarques britànics van amenaçar amb un setge bancari si Escòcia votava pel Sí (una amenaça que ells van donar suport amb la fugida de capitals escoceses per [una](#)

[suma de 17 mil milions de lliures](#) just abans del referèndum). Els caps de la City de Londres [van predir conseqüències nefastes](#) pels negocis d'Escòcia en el cas d'un resultat pel Sí, i filtracions dels serveis de seguretat [van advertir d'una «desintegració social»](#). Les veus públiques solitàries a Escòcia que van atacar la font d'aquest alarmisme van ser un equip de marit i dona, Jim Sillars i Margot MacDonald. Un exlíder adjunt del SNP i activista de tota la vida per la independència d'Escòcia, Sillars [els va acusar](#) de «subvertir el procés democràtic d'Escòcia» i van trucar a la nacionalització del gegant petroler BP després de la independència:

«Aquest referèndum és sobre el poder, i quan arribem a una majoria del «Sí» **farem servir aquest poder per un dia d'ajustar comptes amb BP i els bancs**. Els caps d'aquestes empreses són home rics, de connivència amb un ric anglès, el primer ministre Tory, per mantenir a Escòcia pobre i més pobre a través de mentides i distorsions.

El poder que tenen ara de subvertir la nostra democràcia arribarà a la seva fi amb un «Sí». **BP, en una Escòcia independent, haurà d'aprendre el significat de la nacionalització**, en part o en la seva totalitat, com ha passat en altres països en els quals no han estat tan suaus com ens hem vist obligats a ser.

Quant als banquers: els seus dies de Casino, rescatats per la socialització dels seus passius mentre que ballen el vals amb els beneficis, **s'acabaran**. Anirem a ser els amos dels camps de petroli, no BP o qualsevol altra de les Grans Lligues. Quin tipus de persones pensen aquestes empreses que som? Ells ho descobriran».

Sigui o no que aquest tipus de moviments populistes hagin succeït, és clar que Escòcia potencialment podria haver avançat en aquesta direcció. Juntament amb Margo MacDonald, qui va morir a principis d'aquest any, van advertir sobre les activitats dels serveis de seguretat britànics a Escòcia i el seu paper en subvertir el moviment d'independència d'Escòcia.

Recordeu [les filtracions d'informació de Snowden sobre els documents GCHQ britànics](#) que detallen esforços de guerra cibernètica per «infiltrar-se en els fòrums d'Internet per «denegar, deteriorar, interrompre, i enganyar» reputacions i grups polítics? [Condemnant a «CyberNats»](#) (persones fent-se passar per nacionalistes escocesos en línia, on enviarien comentaris abusius, descarriarien discussions, confondrien qüestions, i en general, causarien caos), Sillars va advertir fa diversos mesos d'una campanya de «trucs bruts» pel MI5 en el referèndum. Lluny de ser «excessivament paranoic», Sillars va dir el que va dir perquè ell ha vist tot això succeint anteriorment: durant la votació 1979 per al vot fallit de l'Scottish Devolution, fins i tot la CIA (mitjançant el cònsol dels Estats Units a Edimburg) es pujar a bord per descarriar-la:

«Això va ser per causa d'una assemblea feble. Creus que no estan més compromesos ara que la independència està a l'agenda? **Sé que un noi de l'MI5 va arribar a Glasgow**. Jo no li diré com o per què ho sé. Sé quan va arribar.

¿Són tan ingenus, que mai pensen que potser el MI5 i la Branca Especial estan prenent un paper en aquesta campanya? **Com la seva funció és la protecció de l'Estat britànic, no estarien fent la seva feina si no l'estan fent**.

Hi va haver, i probablement encara existeix, **una secció en el MI5 que s'encarregava del moviment nacional d'Escòcia**, dirigida per Stella Rimington, que en va ser directora general el 1992, i és ara Dame Stella».

I aquest és el punt principal. És difícil pensar en una «amença» més directament o inflammatòria als fonaments mateixos de l'elit dirigent britànica que la ruptura del Regne Unit i la pèrdua (per a

ells) dels seus recursos i el «capital humà». Com Jim Sillars va assenyalar, la seva funció és la protecció dels seus interessos en la forma d'un Regne Unit fermament sota el seu control. Seria, per tant, no només una negligència extrema del seu deure el deixar de fer fracassar la independència d'Escòcia, el que també hauria estat ignorar imprudentment seus propis interessos personals. En el món real, per tant, molt lluny de la propaganda de «llibertat i democràcia» dels polítics anglesos, **és inevitable la conclusió que alguns elements de la intel·ligència britànica feren una tpinada en el referèndum escocès.**

2014 va ser triat com l'any del referèndum perquè és el 700 aniversari de la Batalla de Bannockburn en 1314, quan l'exèrcit Anglès va ser derrotat per Roberto el Bruce, rei dels escocesos. Llavors, com ara, la batalla més difícil va ser arribar als nobles escocesos que estaven sota la corona Anglesa. En absència d'un William Wallace que aconseguís fer això avui, i l'oposició de tot el ventall d'un Estat britànic tecnològicament superior i moralment degenerat, els escocesos han de confiar en el seu enginy per veure mitjançant aquest robatori a plena llum del dia del seu dret a l'autodeterminació.

Joe Quinn (Perfil).

Joe Quinn és coautor del llibre [*El 11-S: la veritat definitiva*](#) (*L'11-S: la veritat definitiva*) (amb Laura Knight-Jadczyk, 2006) i [*Manufactured Terror: The Boston Marathon Bombings, Sandy Hook, Aurora Shooting and Other False Flag Terror Attacks*](#) («Terror fabricat: els atemptats de la Marató de Boston, Sandy Hook, el tiroteig d'Aurora i altres atacs terroristes de falsa bandera», amb Niall Bradley, 2014). També és l'amfitrió de [*The Sott Report Videos*](#) i coamfitrió del programa de ràdio «[Behind the Headlines](#)» al [Sott Talk Ràdio network](#).

Un reconegut Ciberassagista i autor de mitjans impresos, Joe ha estat escrivint contundents editorials per [Sott.net](#) per deu anys. Els seus articles han aparegut en molts llocs alternatius i ha estat entrevistat a diversos programes radials d'Internet. Els seus articles poden ser trobats també al seu bloc personal [JoeQuinn.net](#).

Niall Bradley (Perfil).

Niall Bradley és editor de Sott.net des de 2009. És també editor de la versió impresa de Sott.net, [Dot Connector Magazine](#) i ha aparegut com comentador de PressTV. Niall ha escrit nombrosos articles per a Sott.net, on es focalitza en analitzar les tendències geopolítiques en el context de l'anomenat canvi climàtic.

Enllaç de l'article original en castellà:

<https://es.sott.net/article/33105-Fraude-en-el-Referendum-de-Escocia-el-como-y-el-porque>

Enllaç relacionat:

[La tpinada no és democràcia. La Universitat de Stanford confirma el frau electoral demòcrata.](#)